

CHƯƠNG 24:

Những ngày dài buồn nản kéo dài, mỗi đêm cứ đến giờ thì đi hát rồi đến hết giờ trở về nhà, đời sống thật nhạt nhẽo. Âm nhạc đối với nàng giờ đây đã mất hết ý nghĩa. Tiểu My như một chiếc máy hát, hễ cứ được vặn nút là ra tiếng. Tiếng vỗ tay càng lúc càng thưa nàng buồn như chiếc lá úa.

Mỗi ngày nàng ngóng đợi phép lạ nhưng chàng vẫn biệt tăm. Gã con trai lạ lùng ấy bây giờ ở đâu? Tiểu My không hiểu sao mình lại thắc mắc thế? Có lẽ anh chàng đã quên ta rồi. Nàng không tránh khỏi một chút hối tiếc. Sao chàng không đến? Mỗi lần đứng trên bục gỗ là mỗi lần này nhớ đến lời chàng - “Lúc Tiểu My hát, Tiểu My nên đặt hết tim óc mình vào bản nhạc, đừng sợ không người nghe, cũng đừng nản lòng, cũng đừng coi thường chính mình. Vì giọng ca của Tiểu My cao sang lắm”.

Sống một đời được bao nhiêu lần tán thưởng như vậy? Nhưng... tại sao chàng không đến nữa chứ? Tại sao? Phải chăng vì bản tính ương ngạnh của nàng? Tiểu My chợt hối tiếc về vụ cãi vã hôm trước tại quán cà phê Nhã Khí. Tiểu My! Sao không chịu bình tĩnh một tí có phải giữ được bình yên không? Hãy quên đi! Hãy trở lại nếp sống bình dị cũ.

Nhưng từ tận cùng quả tim, Tiểu My réo gọi tên Vân Lâu, Vân Lâu! Anh đến đi, tôi không bao giờ chối từ ý nguyện của anh nữa đâu. Anh Lâu, tôi sẽ không phủ nhận việc tôi hằng mong mỏi. Tôi sẽ hát cho anh nghe, tôi sẽ giúp anh mở lại quả tim đóng kín. Anh Lâu, đến đi anh!

Nhưng ngày tháng cứ âm thầm trôi, Vân Lâu đâu chẳng thấy trở lại, chỉ thấy Tiểu My càng lúc càng hao mòn nhan sắc. Bản tính cũng thay đổi, nóng nảy và cộc cằn. Trạng thái thấp thỏm lo âu làm nàng khổ sở, bứt rứt. Tiểu My cũng không làm sao phân tích được sự thay đổi của lòng mình. Đến nỗi người cha say sưa suốt ngày cũng phải để ý. Một đêm, sau cơn say, ông trở về nhà hỏi:

- Tiểu My, lúc này con làm sao thế?
- Làm sao là làm sao?
- Ai làm con buồn hử Tiểu My?

Tiểu My bực:

- Không ai cả.

Ông Khiêm đặt tay lên vai người con gái:

- Vậy thì con phải vui lên chứ, sao lại buồn, đời bao giờ chẳng thế? Con còn trẻ, đừng ủ dột. Uống rượu nhé, uống để đôi má con hồng lên, cho con không còn buồn.

Và Tiểu My bắt đầu tập uống. Đêm ấy nàng uống rất nhiều, uống đến độ phải ói ra hết, rồi dờ khóc dờ cười. Tiểu My cũng không hiểu tại sao mình lại khóc.

Ngày hôm sau đến phòng trà, đột nhiên Tiểu My thấy nhớ Vân Lâu lạ lùng. Nhưng chàng cũng không đến.

Hát xong bản nhạc cuối nàng chán nản trở về phòng hóa trang. Mệt mỏi như kẻ tội đồ. Mỗi tối cứ phải hóa trang thành một loại búp bê cho bao nhiêu người ngồi ngắm. Một chiếc máy biết hát. Thật chán. Thật vô vị.

Có tiếng gõ cửa, cô chiêu đãi họ Lý thò đầu vào cười với nàng:

- Chị Tiểu My, có khách!

Tiểu My ngạc nhiên, đưa tay lên chặn ngực, phải chăng?...

- Ai thế?

- Dạ Ông giám đốc Hình.

Cả một trời thất vọng. Nhắm mắt lại, toàn thân nàng là một sự tan rã. Vừa định lên tiếng từ chối thì nàng nhớ đến lời cha bảo là Tiểu My con còn trẻ, phải vui đi chứ...

Phải vui. Vâng, đại gì lại đau khổ một cách vô lối thế này? Nhìn cô chiêu đãi, Tiểu My nói nhanh:

- Thôi được, bảo ông ấy đợi một tí, tôi sẽ ra ngay!

Và tối hôm ấy, Tiểu My đi với ông Hình đến nhà hàng Trung Ương. Nhảy cũng rất nhiều mà ăn cũng rất nhiều. Những nụ cười lớn làm trái tim rộng mở. Tiểu My hút thử một điếu xì gà, những tiếng ho sặc sụa của nàng càng làm cho không khí vui nhộn thêm.

Đây mới chỉ là một bắt đầu. Sau đây Tiểu My lại đi phổ nhiều lần với ông Hình. Ông Hình lúc thiếu thời vì hoàn cảnh nghèo khổ, đã phải lăn lộn để lập sự nghiệp. Bây giờ là giám đốc nhiều công ty lớn, con cái đã nên người, ông cũng đã trên năm mươi, giờ ông nghĩ ông có quyền hưởng thụ, bên cạnh lúc nào cũng có một cô bạn trẻ đẹp. Những người bạn gái đi cạnh ông không bao giờ thuộc loại lãng lơ vùi tiền, vì ông là con người từng trải, suy tính rất kỹ. Nhiều lúc gặp cô khó tính khước từ lời mời, ông cũng không giận, chỉ cười nói:

- Nếu không thích thì thôi, tôi không thích có chuyện miễn cưỡng.

Có đi chơi với ông Hình, Tiểu My mới hiểu được bản tính ông, nàng thấy vừa thích thú lẫn kính trọng. Đi phố, dùng cơm tối, đi nhảy, nhiều lúc ông Hình còn đem xe đến đưa đón Tiểu My đi hát, nên ông hiểu khá rõ hoàn cảnh hiện tại của gia đình Tiểu My. Có lần ông định giúp đỡ nàng nhưng nàng đã thẳng thắn cự tuyệt:

- Ông đừng làm thế, tôi đi chơi với ông là vì thích, chứ tôi không định bán thời giờ của tôi.

Ông Hình rất phục bản tính thẳng thắn của Tiểu My, và vì thấy nàng bất vụ lợi, ông càng thích chăm sóc hơn. Những cuộc đi chơi chỉ là những giờ phút giải trí đúng ý nghĩa của nó. Tiểu My đối với ông như một người bạn, một đứa con gái yếu đuối cần được che chở. Có lần ông Hình hỏi:

- Cô không có bạn trai sao hở Tiểu My?

Tiểu My nghĩ đến Vân Lâu, cười khô héo:

- Không!

- Để tôi làm mai cho cô nhé? Người đẹp như cô phải có một người bạn đời xứng đáng mới đúng.

Đó là tất cả câu chuyện giữa Tiểu My và ông Hình. Mặc dù hai người không có một ràng buộc nào vướng víu, nhưng những lời đàm tiếu vẫn đến tai Vân Lâu. Vì ghen ghét Tiểu My họ đôn là nàng đã bắt được ông chủ bụi và đã sống chung với ông ta. Trong phòng trà, mọi câu chuyện được thổi phồng như thế có gì là lạ. Tiểu My cũng hiểu, nhưng nàng vẫn cười:

- Mặc họ, họ muốn nói sao cũng được, có chết ai đâu mà sợ.

Và nàng tiếp tục vui chơi với ông Hình, cho đến một buổi tối, Tiểu My và ông Hình đến nhà hàng Trung Ương thì đêm đã khuya lắm rồi. Nhà hàng không còn bao nhiêu khách. Họ tìm một chiếc bàn gần sàn nhảy, ngồi xuống, ăn một vài thức ăn nhẹ, xong bước ra sàn nhảy.

Ông Hình nhảy rất giỏi, Tiểu My cũng không kém. Một bản Rumba, rồi một bản Valse. Tiểu My rất thích những loại nhạc xoay tròn này, nàng như một con bướm vàng nhón nhờ theo tiếng nhạc, xog họ trở về bàn. Ông Hình đưa một câu ngắn, Tiểu My cười tọ Khi tiếng cười dứt, ông Hình đưa mắt về phía chiếc bàn gần đây nói với Tiểu My:

- Ông kia cứ nhìn về phía chúng mình mãi, cô có quen hẳn không?

- Vậy à!

Tiểu My đưa mắt nhìn theo hướng ông Hình chỉ, nàng chột ngõ ngang. Nụ cười tắt phụt. Gã đàn ông kia không ai khác hơn là Vân Lâu. Không phải chỉ có một mình chàng mà bên cạnh còn có một người thứ hai, một thiếu nữ trẻ đẹp!

Hai tia nhìn chạm nhau. Dưới ánh sáng mờ ảo của phòng trà, chàng có vẻ thật xa lạ. Tại sao thấy nàng mà Vân Lâu chẳng một lời chào hỏi gì cả vậy? Đột nhiên, Tiểu My thấy Vân Lâu đứng lên, nàng tưởng chàng sẽ tiến đến mình, nhưng nàng đã lầm, Vân Lâu cúi xuống nói nhỏ với người bạn gái, rồi họ cùng bước ra sàn nhảy.

Ban nhạc chơi điệu Mambo, thật hay. Tiểu My nhìn theo họ. Hai người âu yếm đưa nhau đi theo tiếng nhạc thật tình tứ. Cúi mặt nhìn xuống, Tiểu My hớp một ngụm trà. Hèn gì! Hèn gì chàng không đến!

Có tiếng ông Hình hỏi:

- Sao? Có quen không?

Tiểu My đáp:

- Có, thỉnh thoảng hẳn có đến Thanh Vân nghe nhạc.

Nghĩ ngợi một chút, Tiểu My vội đứng dậy:

- Nhảy một bản nhé?

Cả hai bước ra sàn nhảy. Không hiểu tại sao Tiểu My bỏ đi khoảng cách hằng ngày, nàng tỏ ra thật âu yếm, tựa đầu lên vai ông Hình, cười nói luôn miệng, líu lo như chim oanh.

Mấy lần lướt nhanh qua người Vân Lâu, là mấy lần nàng khiêu khích. Vân Lâu vẫn thờ ơ, xa lạ, cô bạn gái của chàng có đôi mày đen, đôi mắt to và chiếc miệng xinh. Tuy không xuất sắc lắm, nhưng cũng đủ hấp dẫn người khác phái.

Bản nhạc vừa dứt là Vân Lâu trở lại bàn, trong khi Tiểu My và ông Hình tiếp tục thêm một bản Cha Cha Cha. Thái độ của nàng hoàn toàn vui vẻ và cởi mở.

Vân Lâu chặn một nữ chiêu đãi đang đến gần nhờ mua gói thuốc lá. Thúy Vi, người thiếu nữ này giờ ngồi cạnh chàng, ngạc nhiên lên tiếng:

- Anh hút thuốc nữa à?

Vân Lâu ậm ờ, mắt không rời Tiểu My đang quay cuồng trên sàn nhảy.

- Cô gái đang nhảy giống Hàn Ni quá hử, mới nhìn có thể lầm ngay.

Vân Lâu giận dữ:

- Hàn Ni có bao giờ ỡng ẹo với những lão già như thế kia đâu!

Hít một hơi thuốc dài, Vân Lâu sặc sụa, Thúy Vi gắt nhẹ:

- Không biết hút, mà hút làm gì cho khổ thế? Anh buồn à?

Vân Lâu trừng mắt:

- Cô nói gì thế? Làm gì mà tôi phải buồn?

- Anh quen cô ấy không?

- Quen ai?

- Cô gái giống Hàn Ni ấy?

- Tại sao tôi phải quen người ta chứ?

- Hôm nay anh làm gì lạ thế? Nếu biết trước hôm nay anh khó tánh thế này tôi đâu thèm đi với anh chi cho mệt.

Vân Lâu thở dài, dịu giọng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm Thúy Vi buồn.

- Tôi hiểu. Có lẽ vì người con gái giống Hàn Ni. Phải cô ấy là người anh gặp giữa phố hôm nọ không?

Mắt Vân Lâu đăm đăm nhìn về phía Tiểu My với bao nhiêu hờn dỗi:

- Có lẽ...

- Anh Lâu, anh đừng lầm lẫn, vì dù sao cô ấy cũng không phải là Hàn Ni.

- Có lẽ. Thôi mặc họ.

Vân Lâu bấm chuông. Thúy Vi ngạc nhiên:

- Anh làm gì thế?

- Bảo họ tính tiền.

- Không nhảy nữa à?

- Thôi.

Thúy Vi nhìn Vân Lâu yên lặng. Vân Lâu móc túi lấy quyển sổ tay ra viết vội vài chữ trao cho người hầu bàn, chỉ về phía Tiểu My dặn dò vài câu, rồi trả tiền.

- Thôi mình về.

Thúy Vi đứng dậy, yên lặng theo Vân Lâu ra cửa. Ra đến đường, nàng mới thở dài.

- Làm cái gì mà thở dài vậy?

- Tại anh đấy.

- Sao lại tại tôi?

Thúy Vi nhìn thẳng tới trước. Bây giờ là mùa xuân, những cánh Đỗ Quyên rộn rã khắp các bồn hoa thành phố, dưới ánh trăng cao quý trông dễ thương vô cùng.

”Hoa hồng chen sắc đua xuân

Thương ai mấy kiếp đoạn trường sâu đau.”

Cả hai mãi lo nghĩ riêng tư Vân Lâu bối rối, đầu óc quay cuồng với bao hình bóng Hàn Ni! Tiểu My! Hàn Ni sao mất quá sớm, Tiểu My sa đọa thế sao!

Trong nhà hàng, Tiểu My đưa mắt nhìn theo Vân Lâu, nàng chợt nhũn người ra như quả bóng xì hơi. Ông Hinh nói với nàng mấy câu mà Tiểu My chẳng nghe thấy gì cả. Tiếng nhạc vang lên, một nữ ca sĩ ra hát bản “Trên Ngọn Tình Sầu”, Tiểu My khép mắt lại với nỗi buồn buồn man mác. Người hầu bàn mang đến cho nàng một mảnh giấy. Mảnh giấy với nét chữ của Vân Lâu. Tim đập mạnh, nàng mở ra đọc nhanh:

”Tôi tưởng ai là đóa hoa sen

Không ngờ là đóa hương dương giữa trời.”

Tiểu My vò nát mảnh giấy, mặt đỏ gay. Anh Lâu, tôi hận anh, tại sao anh dám sỉ nhục tôi. Anh đừng tưởng anh cao quý, chẳng qua cũng chỉ là một tuồng quân tử giả hiệu mà thôi.

Ông Hình lo lắng hỏi dồn:

- Cái gì thế Tiểu My?

- Không có gì cả, chúng ta nhảy nhé?

Ông Hình lắc đầu:

- Thôi chúng ta về, cô cần phải nghỉ ngơi, hình như cô hơi mệt?

- Tôi không mệt, tôi không muốn về nhà, đêm nay, tôi muốn đi suốt đêm.

Ông Hình chăm chú nhìn Tiểu My:

- Gã con trai ban nãy là bạn cô, phải không?

- Không, tôi không bao giờ có bạn trai như thế. Tiểu My lắc đầu nhanh - Tôi muốn uống một chút rượu.

Ông Hình vẫn bình tĩnh:

- Đứng dậy đi, Tiểu My, để tôi đưa cô về!

Tiểu My chau mày:

- Ông không thích đi chơi với tôi à?

ông Hình vỗ về:

- Tiểu My, cô phải bình tĩnh, đừng ngu si như vậy. Cô còn trẻ đẹp, đàn ông trên đời này khó tin cậy kể cả tôi, nhưng tôi không muốn hại cô, nhất là... tính tình cô dễ thương quá. Về nhé? Đừng có sai lầm mà thiệt thân.

Tiểu My cúi đầu, yên lặng, nước mắt đã tràn ra mi:

- Tôi hiểu rồi, vâng, thôi về.

Ra khỏi nhà hàng Trung Ương, ra đến xe, ông bình thản hỏi:

- Cô yêu cậu ấy lắm phải không?

Yêu à? Tiểu My chưa hề nghĩ đến tiếng đó. Có thể... ta đã từng mến mộ, từng cảm thông với Vân Lâu, nhưng yêu thì... không biết đã yêu chưa.

- Tôi cũng không biết... Có điều, tôi thấy giận hờn quá.

Nụ cười nhẹ trên mép môi ông Hình:

- Những người trẻ tuổi thường dễ ngộ nhận trong vấn đề tình ái. Tiểu My, cô đừng nóng nảy quá mà hối tiếc sau này.

Nhìn đường phố đầy xe qua lại, Tiểu My như một kẻ xa lạ. Đột nhiên nàng cúi xuống ôm mặt khóc, nỗi đau khổ ẩn ức từ tận cùng đáy tim như được dịp tuôn trào ra ngoài, nàng khóc cho đỡ tủi thân.

Ông Hình cho xe ghé vào, quay sang vỗ về:

- Tiểu My, làm sao thế hở?

Thế là Tiểu My không còn giấu diếm được nữa, vừa khóc nàng vừa kể lể tất cả câu chuyện giữa nàng và Vân Lâu cho ông Hình nghe. Một mối tình nhiều uẩn khúc!